

Loven af 14de Marts 1867 § 2, 3die Stykke — ogsaa kunne blive at udlægge af Politikasferne i Landjurisdiktionerne, og man har derfor i § 58 optaget den i nævnte Lovbestemmelse indeholdte Regel om, af hvilken Kasse Tarepengene i saa Fald blive at erstatte Politikassen. Derimod har man af Hensyn til, at de nævnte Udgifter efter deres Bestaafenhed aarlig kun ville udgjøre et ringe Beløb, ikke troet at burde gjøre disse til Gjenstand for Fordeling paa et større Omraade, end for Tiden er Tilfældet.

Om den Forpligtelse, der iøvrigt ogsaa for Tiden maa antages at paahvile Kommunerne til at meddele saakaldte Hjemstedsbeviser til her i Landet forførgelsesberettigede Personer, der opholde sig i Udlandet, har man optaget det Fornødne i Lovforslagets § 59.

De i § 60 givne Regler om Overøvrighedernes og Indenrigsministerens Myndighed ved Fattigsagers Afgjørelse ere stemmende med det nu Gældende, kun at man for at forhindre, at Fattigsagers endelige Afgjørelse, saaledes som det nu hyppigt er Tilfældet, utilbørligt trækkes i Langdrag, har optaget en Bestemmelse om, at Amtmandens Kjendelser ikke kunne omstødes, med mindre de inden 12 Uger efter deres Afgjørelse indankes for Indenrigsministeren.

Til Kapitel VI.

Reglerne angaaende Afholdelsen af Omkostningerne ved veneriske Patienters Kur og Pleie, ved Trængendes Kur og Pleie under indtræffende epidemiske Sygdomme og ved trængende sindssvage Personers Anbringelse i en Sindssygeanstalt har man, overensstemmende med det ovenfor nævnte Forslag til Lov angaaende Udredelse af forskellige, Amts- og Kjøbstadkommunerne paahvilende Udgifter, her affattet saaledes, at de for Kjøbenhavn og Bornholms Vedkommende skulle udredes henholdsvis af Stadens Kasse og af Dens Repartitionsfond og forsaavidt angaar den øvrige Del af Kongeriget, forstudsvis afholdes af vedkommende Amtsrepartitionsfond eller Kammerekasse for der- efter ved aarlig Opgjørelse at fordeles mellem Amtsraadsstredsen og de til samme hørende Kjøbstæder i Forhold til Folketallet.

Bestemmelsen i § 61 er i det Væsentlige overensstemmende med den tilsvarende Paragraf i Kommissionens Udkast, fra hvilket den kun adskiller sig derved, at man har anset det for hensigtsmæssigt ikke at indstrænke den her givne Regel til kun at gjælde med Hensyn til de for Tiden bestaaende Anstalter til døvstumme Børns Underholdning og Opdragelse. — Lovforslagets §§ 62 og 64 ere ligeledes, naar bortses fra Bestemmelserne om de der omhandlede Udgifters Fordeling, i alt Væsentligt overensstemmende med Kommissionens Forslag.

Af de samme Grunde, der have foranlediget Ministeriet til i Samstemning med Kommissionen i nærværende Lovforslag at optage de med dets nærmeste Gjenstand i alt Fald i noie Sammenhæng staaende Regler om Afholdelsen af Udgifter ved døvstumme Børns Undervisning og Opdragelse, ved veneriske Personers Helbredelse samt ved Sindssvages Anbringelse i Sindssygeanstalter, har man troet i Forbindelse hermed at burde medtage de særegne Bestemmelser, der skulle gjælde om Udredelsen af de det Offentlige vedkommende Udgifter ved Kur og Pleie af Patienter, der ere angrebne af en i en Kommune herskende Epidem. Der er saameget mere Anledning hertil, som der i saa Henseende for Tiden gjælder forskellige Regler for Kjøbstæderne og for Landet, hvilken Forskjel ikke kan erkjendes at være begrundet i Forholdenes Natur og derfor bør søges fjernet. Paa Landet kan det ifølge Forordningen af 17de April 1782 og senere Bestemmelser af Overøvrigheden paabydes, at de under en Epidem angrebne Personer, der henhøre til Almuen eller Bondestanden, uden Hensyn til, om de selv have Evne til at bestøse deres Helbredelse, skulle nyde fri Lægebehandling, Medicin m. m. for Amtsrepartitionsfondens Regning, hvortilmod de selv eller vedkommende Kommune maa afholde de til deres Underholdning under Sygdommen medgaaende Udgifter. For Kjøbstæderne indeholdes de herhenhørende Regler i kongeligt Reskript af 26de October 1804 og kongelig Resolution af 28de November 1821, bekræftet ved Rancelli-Cirkulære af 18de December s. A. Herefter kunne i Tilfælde af Udbrud